

בס"ד

כ"ו לחודש אשר ישועות בו מקיפות, י"א למטמונים שנת העל"ה רפוא"ה שלמ"ה (עה"ת) לפ"ק

לידידי הנצמד בקירות לבי כל הימים ר' הי"ו

הכתיבה בימים אלה קשה היא עד למאוד, בימים בהם הפחד והבהלה ובלבול המוחין מהטרור מבני ברית ולהבדיל מי שאינם בני ברית במשאת שוא ומדיחים, המטריפים את הדעת ושלוות הנפש שזה הסיבה שלמרות כבר חודש ימים הנני מדבר אתך פעם אחר פעם ומרגיע אותך, אבל בכל פעם שאתה רואה את התמונות המזוועות הזורעים פחד ובהלה או נתקל באיזה מתיוון שבימים אלה (אם לא גם בשאר הימים) התורה הק' אינו אפילו בגדר המלצה בשבילם, ובוודאי לא דרך חיים מחייבת, אתה חוזר ומתנדנד כעלה נדף ברוח מציאה.

ועל הא וכגון דא כתב **הבן איש חי (בן יהודה ב"ק דף ס.)** דבר בעיר כנס רגלך. הנה מהרש"א ז"ל פירש הכונה, אם אין אתה בורח חוץ לעיר למקום אחר, אז תעשה תקנה זו להיות מוסגר בביתך, ולא תצא מפתח הבית, והרב עיון יעקב ז"ל פירש הכונה, דהבריחה מן העיר היא טובה ונכונה קודם שנתחזק הדבר בעיר, אבל דבר בעיר שנתחזק הדבר לא תועיל הבריחה, שגם הדבר ילך עמהם למקום שהולכין, וכמ"ש מהר"ל ז"ל סי' נו"ן, וכ"כ הרב תורת חיים ז"ל ע"ש.

ודע כל זה שכתבו המהרש"א ז"ל והרב עיון יעקב ז"ל הוא בדבר, אבל בחולי הקוליר"א אפילו אם נתחזק החולי בעיר טוב שיברח, וגם בזה לא יועיל ההסגר בביתו שבעיר, יען כי זה החולי של הקוליר"א **יזיק לאדם הפחד וההבעתה ויתוהו בו החולי מחמת הפחד וההבעתה אשר יפחד ונבעת.**

ואומרים הרופאים מעשה בדרך משל ומליצה, פעם אחת היה חולי הקוליר"א בעיר אחת גדולה, וקודם שנתחזק החולי מצא אדם אחד את המשחית הממונה על חולי הקוליר"א, ואמר לו כמה נפשות אתה רוצה ליקח, ואמר חמשת אלפים, וסוף דבר מתו באותה העיר ט"ו אלפים באותו החולי, וימצא האיש ההוא לאותו המשחית, ויאמר לו למה שקרת, שאמרת אתה שליח על מספר חמשת אלפים, ולקחת ט"ו אלפים, והשיב לא שקרתי, כי לא לקחתי בחרבי על ידי אלא רק חמשת אלפים, **ואותם העשרה מתו מחמת רוב הפחד והבעתה שהיה להם בעבור החולי הזה בעיר ע"כ משל הוא בדרך מליצה, להודיע שיש נספה בלא משפט מחמת פחד והבעתה, ולכן טוב לברוח למקום רחוק כדי שלא ישמע באזניו, ולא יראה בעיניו החולי השולט בבני אדם ויבא לידי פחד והבעתה, ואז ילקה ח"ו,** והשי"ת ברחמיו יבטל כל גזירות קשות ורעות מעלינו ומעל כל ישראל, ולא ישמע שוד ושבר בגבולינו ובגבול כל עמו ישראל, ובלע המות לנצח, ולא נוסף לדאבה עוד אכ"ר.

ועל כן למרות הקושי שבדבר אכתוב לך פעם אחד בעז"ה משנה סדורה שיהיה מול עיניך תמונה ברורה, ואבקשך ב' דברים, א, בכל פעם שאתה מתחיל שוב להתנדנד, תוציא את המכתב מחיקך ותקרא אותו פעם אחר פעם עד שיחרט בלבך האמת שלא יוכלו להזיזך ממקומך. ב, שלא תראה המכתב ולא תתווכח עם אנשים שעונים להם ולא יראו, אזנים להם ולא ישמעו, ולבם ואזנם אטום מלשמוע ולהבין את אמיתית התורה ואמיתית המציאות המוכיחה את אמיתת התורה, כי חבל עליך שתאבד עולמך בגלל זה, ועליהם ממילא לא תשפיע כלום עד אשר יערה ה' רוח טהרה ממרום להחזירם לשפיות דעתם. ואם בכל זאת יהיה מי שיראה את זה וירצה להקשות על הדברים תגיד לו שילך להתווכח עם חז"ל והראשונים והאחרונים, וכיחיש את המציאות שאציג לפניך בהמשך, כי לא מלבי בדיתי זאת, אלא תורת אמת היא בפי והמציאות מוכיחה את האמת הזאת.

ועוד אקדים ואומר, שמצות ונשמרתם לא הומצאה בתש"פ יחד עם הקורונה, חז"ל (כתובות ל.) כבר קבעו שהכל בידי שמים חוץ מצינים ופחים ופירש"י שפעמים שבאין בפשיעה, היינו שאם אדם יוצא לרחוב ביום קר ואינו לבוש בבגדים שישמרו על חום גופו הרי זה גובל בפשיעה ואם חלילה יחלה וימות הרי הוא מתחייב בנפשו, ואגב, עיין נא בנדה טז: שמביא שם את המימרא הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים ושם מפרש רש"י כל מדותיו וקורותיו של אדם באין לו בגזרת מלך חוץ מזו. ובתוס' שם לגבי המאמר הקודם שהבאתי מבאר שמיידי במאורעות כגון **חלאים ופורעניות דהכל נגזר עליו ואינו יכול ליזהר וכו',** חוץ

בס"ד

מצינים ופחים שיכול לשמור עצמו. הרי שלכאורה אין בידי האדם להיזהר מהקורונה כי הוא גזירת מלך מלכו של עולם, אלא שבכל זאת כאשר יודעים על דבר שיכול להרחיק את הסכנה, הרי חובתו של אדם להשתדל לעשות כל אשר בידו לעשות ולהתפלל להקב"ה שיצילוהו ממה שאינו יכול לשמור ולהציל את עצמו.

ולכן אם במקום לצעוק בקול ניחר ונשמרתם כאשר ברובם אינם יודעים בכלל איפה זה נכתב, (אינו מדבר מהעדר הנגיד אחרים שעליהם אני מרחם, אלא על המסיתים ומדיחים שרק בגלל שלובש בגד עם כיתוב שומרים, מתעסקים, או הצלה, כבר מרשים לעצמם לפסוק בדברים שאין להם בכלל כלי מידה למדוד את הדברים על פי תורה), היו יוצאים עם הוראות זהירות מסודרות, כגון במקום להתיר לצאת לצורך קניית אוכל ששם מצוי הסכנה לא פחות ואף יותר מכל מקום אחר, הן בגלל השהות של אנשים בתוך מקום צפוף, כל אחד נוגע במדפים ובמוצרים שעל המדפים ואי אפשר לדעת מי מהם חולה שנגע בהם ומכניס את זה לביתו וכולם נוגעים באותו חפץ ועלולים לחלות, היו מסדרים שכל הקניות הם בטלפון ואז רק עובד אחד בחנות היה אוסף את מה שהוזמן ועוטף אותם ומביא את זה עד לפתח הבית, היה בזה שמירה מעולה וראויה, אבל במקום זאת מתירים את הקניות כי הרי אי אפשר לחיות בלי אוכל, מה שנכון, אבל תפלה במנין ומקוה על זה אפשר לוותר, זה מראה על בורות, על חוסר יראת שמים, ושיבוש סדר העדיפויות של יהודי, כמו אותו יהודי ששט בספינה על הים וכאשר התחיל הספינה להיטלטל בסערת הים דבר ראשון זרק את הטלית ותפילין להוריד מהמשקל.

והרי ההיפך הוא הנכון, וזה מה שאבאר לך כעת בס"ד, ונתחיל מאותו פסוק שכל הדרשנים וכותבי הקול קורא אוהבים לצטט, הנביא ישעיה' אומר (כו, כ) לך עמי בא בחדריך וסגר דלתך בעדך חבי כמעט רגע עד יעבר זעם, ופירש"י **בא בחדריך בבתי כנסיות ובבתי מדרשות!**, ועוד כמה דרשות דרש שם, אבל הפירוש הראשון בפשוטו של מקרא מפרש בא בחדריך זה בתי כנסיות ובתי מדרשות, שם צריך האדם להסתגר, ולא בבית בלי מנין ות"ת דרבים.

והגם שגם אני ידעתי את דרשת חז"ל בב"ק (ס:), אין זה סתירה כלל, כי לא יתכן לפרש שלא יצא מהבית כלל, שאם כן הרי גם אוכל אסור לצאת לקנות, וגם רעק"א במכתבו המפורסם (כהיום) שניצלו אותו בהתחלה לשכנע אנשים לשמוע להרחקות שקבעו, אבל בהמשך שכחו מה עוד כתוב שם, שבלילה צריך לסגור את החלונות ולא להסתובב בעיר, אבל ביום כשהשמש זורחת צריך דוקא לפתוח החלונות וטוב לצאת לטייל בשדות לשאוף אויר בריא, ואם דרשת חז"ל הוא כפשוטו שאסור לצאת מהבית, אין הורה היפך מאזהרת חז"ל? אלא בהכרח שהכוונה שלא להסתובב ברחוב שלא לצורך גדול, ואין לך צורך גדול מתפלה ות"ת, כאשר יבואר עוד בהמשך, לעומת אוכל שיש אפשרויות אחרות בלי להסתכן.

ומה גם שהגמ' שם בב"ק כותב בפירוש 'ת"ר דבר בעיר אל יכנס אדם יחיד לבית הכנסת שמלאך המות מפקיד שם כליו **והני מילי היכא דלא קרו ביה דרדקי ולא מצלו ביה עשרה**. כלומר, שעצם הדבר שאין מנין בביהמ"ד, זהו הגורם, שהמלאך המות יהיה לו מקום להחזיק את כליו שם, וע"כ אם היו מאמינים לדברי חז"ל, היו מקפידים שבכל בית מדרש יהיה לפחות מנין שמתפללים שם.

נמשיך לדברי חז"ל (שבת קיט:): כל העונה אמן בכל כחו קורעין לו גזר דינו, ובסידור רב עמרם גאון, (ראשון מלפני יותר מאלף שנה), איתא, אמר ר' ישמעאל, סח לי ססגניר שר הפנים ידידי שב בחיקי ואגיד לך מה תהא לישראל, וישבתי בחיקו והיה מסתכל בי ובוכה והיו דמעות זולגות מעיניו ויורדות עלי, ואמרתי לו הדר זיוי, מפני מה אתה בוכה, אמר לי בוא ואכניסך ואודיעך מה נגנזו להם לישראל עם קדושים, תפשני בידי והכניסני לחדרי חדרים ולגנזי גנזים ולאצרות, נטל הפנקסין ופתח והראני אגרות כתובות מצרות משונות זו מזו, אמרתי לו הדר זיוי, הללו למי, אמר לי, לישראל, אמרתי לו ויכולין ישראל לעמוד בהן, אמר לי בוא למחר ואראך צרות משונות מן הראשונות למחר הכניסני לחדרי חדרים והראני אשר לשבי ואשר לרעב לרעב ואשר לבזה לבזה, אמרתי לו וכי ישראל בלבד חטא, אמר לי בכל יום מתחדשות עליהם גזירות קשות מאלו, **וכיון שישראל נכנסין לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ועונין אמן יהא שמייה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמא, אין מניחין אותן לצאת מחדרי חדרים.**

בס"ד

מי לא יאדיר למלך האדיר, מי לא יברך למלך המבורך, מי לא ירומם למלך המרומם, מי לא יהדר למלך המהודר, מי לא ימליך למלך המלכים, מי לא ישבח למלך המשובח, מי לא יקדיש למלך המקודש, יתקדש שמו לעד ולנצח, שבכל יום גבורות ונפלאות מתרגשות מלפני ה"ה מעולות ומשונות זו מזו **ושמח בנו בעת תפלת בניו, הא למדת כמה גדול כח הקדיש שמעכב הצרות ומשמח הקב"ה.**

והרי אמן יהא שמיה רבא לא ניתן לומר בלי מנין, ואם בימים כתיקונם אין העולם יכול להתקיים מהגזירות הקשות אם לא על ידי עניית אמן יהא שמיה רבה, מכל שכן בימים טרופים אלה שזה הכרח פי כמה וכמה, ודוקא היום מבטלים זאת, ועוד יותר מאוכל? עכשיו חזרו לביתי מסידורים נחוצים בחוץ, ובאחד המקומות היה חנות שאמנם הקפיד על לא יותר משני אנשים בפנים בבת אחת, אבל בחוץ עמדו 30 איש! ולא היה בכלל מקום שיוכלו לעמוד במרחקים הדרושים לפי תקנותיהם, וזמן ההמתנה שם הוא יותר משעה, זה מותר אבל תפילה במנין זה הורג? זה מציל נפשות! ומי שמונע זאת הם הרוצחים, מי שמלשין על זה הוא הרודף!.

הרי אפילו רעק"א שהוא הגבר הוקם עול שמירת הבריאות בימי מגיפת הכולרע שהיתה גרוע ומסוכנת פי עשרות אלפים מהמחלה הנוכחית והפילה מעל 25 מליון איש ר"ל רק באירופה בלבד, לא עלתה על דעתו לבטל תפילה במנין, אלא קבע שבמקום **צב** לא יעמדו יותר מט"ו איש בבת אחת, אבל ביטול תפלה בציבור מן דכר שמיה.

נמשיך עם תשובת הרשב"ש (סימן קצה בסופו) שגם הוא מהראשונים, אחרי שכתב בענין הטבעי איך צריך לנהוג ממשיך בדבריו: ומה שאמרו דבר בעיר אל יהלך אדם לבית הכנסת יחידי מפני שמלאך המות מפקיד שם כליו, והני מילי דלא קרו בה דרדקי ולא מצלו בה עשרה, הוא ענין תורני. וכונת זה המאמר הוא, **שבית הכנסת שאין שם מלמדי תנוקות ראויים הם לעונש**, וכמו שאמרו בפ"ב דשבת (לב:) בעון ביטול תורה בנים מתים שנאמר (ירמיה ב' ל') לשוא הכיתי את בניכם מוסר לא לקחו, ושהעולם מתקיים בהבל פיהם כדאיתא בפרק כל כתבי הקודש, (שבת קיט:) **וכן בית הכנסת שאין מתפללין בו עשרה חייבים הם עונש** כמו שאמרו בפרק השולח ובפרק שלשה שאכלו (ברכות ו:) כיון שהקב"ה בא לבית הכנסת ואינו מוצא שם עשרה מיד כועס, זהו כונת 'שמלאך המות מפקיד שם כליו', **כלומר שזה מחייב מיתה**. והתקנה היא שלא ילך יחיד אלא בצבור להתפלל ולחזור בתשובה, שתפלת צבור נשמעת כדאיתא בפ"ק דכריתות וכו'.

געוואלד ביטול ת"ת דרבים וביטול תפלה בציבור מחייב עונש, ומחייב מיתה ר"ל, מי לא יירא ולא יפחד? מי זה שמעז לחלוק על ראשונים כמלאכים המבוסס על חז"ל?.

והן הן דברי החתם סופר זי"ע (בדרשת הספד פ' עקב) בזמן מגיפת הכולרע ר"ל, שדימה את המצב למה שמובא בחז"ל (ברכות סא:): שאמרו הדגים לשועל השתא במים שהוא מקום חיותו אנו יראים מפני הציידים, ביבשה שהוא מקום מיתתו על אחת כמה וכמה, ועל זה כותב החתם סופר "הנה כן הדבר הזה ממש, כל זמן שהשיבות בעולם אעפ"י שהציידים רודפים תמיד ואין רגע בלא פגע מ"מ **זכות התורה מגין** אבל עתה הליבש את עצמו כשועל ליעץ לטוב לבטל כל הישיבות בכל המדינה ואם יביא ח"ו יגש הרעה והמגפה או דברים שאנו יראים מי יגן ביבשה בלי מי תורה, **והנה עצת השועל הזה המתנכר להטיב הוא יותר רע ומר מהציידים הרעים כשאנו במים וכו'.**"

[ובמאמר המוסגר, החתם סופר היה חתנו של הגרעק"א שהורה שבמקום צר לא ישהו יותר מט"ו אנשים, ובכל זאת למדו באותה עת בישיבתו של החתם סופר מאות בחורים, ולא עלתה על דעת אף אחד לצעוק עליו שהוא רוצח ורודף ועובר על נשמרתם ולא תרצח..... כנראה שזה משום שאז לא היה עדיין שומרים, הצלה, ומתעסקים....]

אמנם שמעתי כבר בשם דרשן אחד שטען על הרשב"ש, שזה פירוש מחודש בחז"ל ואינו כפשוטו ומכיון שמדובר בספק פיקוח נפש לכן אי אפשר לסמוך עליו, עכ"ז אני שואל את אותו הדרשן, א, מה הכוונה בפירוש מחודש? האם הרש"י בישעי'

בס"ד

הנ"ל אינו אומר אותו הדבר? האם חז"ל הנ"ל העונה אמן יהא שמיה רבה ודברי הסידור רב עמרם הנ"ל, אינם אומרים אותו הדבר? הרי היסוד והמסקנה הוא אותו הדבר ממש וכל אחד בלשונו וסגנונו, ומה מחודש כאן, שהלביש את היסוד האמיתי מחז"ל, בדברי חז"ל אלו? וכי בגלל זה איננו אמת ואיננו מחייב? אלא מאי בגלל ספק סכנה? מי קבע זאת? משרד הבריאות העולמי? נבדוק נא את המציאות בעינים פקוחות ולא משוחזרות לאור ההלכה ונראה מה מידת הפיקוח נפש שיש כאן.

ראשית דבר נבדוק את המציאות בעולם, המחלה מתפשטת בעולם מזה כשלושה חדשים פחות או יותר, היא התפשטה ל-210 מדינות עם מאות מיליוני אנשים החיים בהם, בכולם ביחד יש נכון להיום כ"ו ניסן תש"פ בצהריים (לפי שעון א"י), רק 2,407,699 חולים, מהם הבריאו כבר 628,919 חולים (מעל רבע מהחולים), מספר החולים במצב קשה או אנוש עומד על 54,211, ואף אחד אינו יודע כמה מהם יבראו, והרי זה דבר הקורה בכל יום שגם מהם מבריאם, מספר המתים ר"ל עומד על 165,093.

כבר עכשיו רואים שרוב ברור ומוחלט בכלל לא נחלים או לא יודעים שהם חולים ואין בזה שום נפקא מינה אם יודע או לא, ועוד ברור שרוב ברור ומוחלט מהחולים לא מגיעים מלכתחילה לכלל סכנה, והמיעוט שמגיע לכלל סכנה, יש ביניהם שגם הם מתרפאים, ושאר החולים שכן מתו גוים כיהודים, א, אני אישית מכיר כמה וכמה אנשים שנכללו בחשבון המתים מקורונה כביכול, ולא מיניה ולא מקצתיה, הם כלל לא היו חולים ולא נדבקו, ורק בגלל שלביש מזלם נפטרו בימים אלה כדרך כל הארץ או מסיבות אחרות שאנשים נפטרים גם בימים כתיקונם, הכניסו אותם על לא עוול בכפם בחשבון מתי הקורונה, ואם אני מכיר כמה כאלה יש הרבה יותר מהם שאינני מכיר, ב, גם בין חולי הקורונה עצמם, עדויות רבות מסתובבות שרבים מהם למרות המחלה מתו מרעב ולא מקורונה, כי לא מאכילים אותם ולא נותנים לבני משפחה לעמוד לצידם ולהביא להם אוכל, ג, המחלה הזאת נתפסת בגרון ומייבש את הליחה מה שמקשה על הנשימה, ובמקום לשים להם פארע מאשין (vaporizer) ולתת להם לשתות הרבה, שמאפשר להוציא את הליחה מהגרון, מניחים אותם על מכונת הנשמה שמייבש את הליחה שבגרון עוד יותר, ולבסוף נחנקים ר"ל, ויוצא שלמרות המחלה הם מתים מחניקה ולא מהמחלה, וכך יש עוד ועוד מקרים שהגם שהם חולי קורונה הם נפטרים מסיבות אחרות.

זאת ועוד, בשו"ע או"ח סימן תקע"ו לגבי דְּבַר נאמר, איזהו דבר, עיר שיש בה חמש מאות רגלי, ויצאו ממנה שלשה מתים בשלשה ימים זה אחר זה, הרי זה דבר, יצאו ביום אחד או בארבעה ימים, אין זה דבר, היו בה אלף ויצאו ממנה ששה מתים בשלשה ימים זה אחר זה, הרי זה דבר, יצאו ביום אחד או בארבעה ימים, אין זה דבר, וכן לפי חשבון זה, ואין הנשים והקטנים וזקנים ששבתו ממלאכה בכלל מניין אנשי המדינה לענין זה. ובמשנה ברורה (ס"ק ה) מבאר הטעם לפי שהן חלושות המזג, ועיין בלבוש, דבין מניין החמש מאות ובין מניין המתים לא יהיו מאלו, וכן משמע בשלטי גבורים עכ"ל. מדבריהם למדנו, שבעיר כמו בורו פארק היו צריכים חלילה למות 300 איש לפחות ליום! במשך ג' ימים בכדי שייחשב לדבר, ואותם 300 איש היו צריכים להיות גברים בריאים וצעירים, כאשר בפועל ב"ה שאין אפילו עשירית ממספר הזה ליום, ומה שיש רובם ככולם הם נשים וזקנים וחולים עם מחלות שונות שאין הם נספרים הן במספר החולים והן במספר המתים, ואיה איפה הסכנת נפשות ופיקוח נפש שלהם? ועדיין כל יהודי שנפטר הוא יהודי אחד יותר מדי, כי כל יהודי הוא עולם מלא וחבל על כל נפש מישראל שנלקח מאתנו באיזה דרך ומאיזה סיבה, ולכן אדרבה, על זה היו צריכים לתת את הדעת על כל הזקנים והחלשים ובעלי סיכון גבוה, איך שומרים עליהם, ואיך כן הולכים אליהם ותומכים בהם ומחזיקים אותם בדרך בטוחה ושמורה שלא יזיק להם, ולא יחלו ולא ימותו ח"ו, זה חובתם וזה תפקידם, ובה היו קונים עולמם, אבל כאשר עסוקים למעלה ראש באיסור תפילה, מקוה ולימוד התורה לאנשים צעירים ובריאם, שאין זה תחום התמחותם, ומפקירים את כל שאר התחומים הרי שהם חוטאים לחובתם כלפי הציבור, מועלים בתפקידם לשמור על בריאתם, ומסכנים את חייהם כפשוטו וזה הסכנה האמיתית, גם מפקירים את אלו שהיו צריכים לשמור עליהם ועל בריאתם מכל משמר, וגם מסיתים ומדיחים כנגד אלו שמצילים את עצמם ואת כל העולם מכל גזירות קשות ואכזריות ובתוכם המחלה הזו.

בס"ד

וראה נא את דברי הכתב סופר (פרשת משפטים ד"ה עוד נ"ל) הבערים כלפיד אש עוד נ"ל אחז"ל, אין דומה יחיד עושה מצוה לרבים עושים מצוה, **וטוב שיתאחדו רבים לעשות מצוה אחת**, והנה שכר מצוה שעושים רבים וכל אחד יש לו חלק במצוה זו לכאורה כל אחד ראוי לו שכר כפי חלק שיש לו במצוה זו, אבל באמת הקב"ה נותן לכל אחד כמו שעשה כל המצוה לבדו.

ויש לפרש בזה ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר וכו', תקחו את תרומתי היינו שיהיה בעיני כאלו כל אחד נתן כל התרומה, וזה שאמר ועבדתם לשון רבים **שלעולם טוב לעשות מצוה באגודה אחת**, ובירך את לחמך שיתן לך ברכה כל אחד בפני עצמו כמי שעושה כל המצוה, **והנה לפעמים מזיק התחברות אנשים רבים בחדר אחד, ויבא על ידי זה ח"ו לחלאים רעים, אלא שומר מצוה לא ידע דבר רע, והמצוה מגנת ומצלת**, והיינו והסירותי מחלה מקרביך, **אף שתעבדו את ד' בחבורה, המצוה תגן עליכם וק"ל**.

כן הדבר לגבי הליכה למקוה, כדאיתא בדברי ישראל (פ' שמיני ד"ה אך מעין) הנה אנו רואין בחוש, הטבילה במקוה שטובלין בו כל אדם בריאים וחולים אינו מזיק חלילה (והם דברו ממקוה ללא קלור), והוא כי מקוה אינו מקבל שום טומאה ושום נגע.

וכן איתא בשם הבעש"ט במשמרת שלום (דיני השכמת הבוקר סי' ב) קבלה מקודש הקדשים ורוח אפינו הבעל שם טוב זצ"ל כי כשצריך למקוה וטובל את עצמו פעם אחת, לא יזיק לו בשום אופן. וכן איתא בלקוטי מוהר"ן (מהדורא בתרא קכג) אמר: שמקוה אינה מזקת כלל, והדאקטיר שיאמר לו, שמקוה מזקת, אינו דאקטיר כלל, אדרבה, טבילת מקוה טובה מאד לבריאות הגוף. וכן מביא הדברים בכמה מקומות וסגונים שונים. ובעטרת יהושע (וישלה) איתא שעל ידי המקוה נמשך רפואה, אלא מאי, יש טענה שאינה מופרכת כלל, שיש חשש מהרצפה והמעקות וכדו', אבל לזה יש פתרון פשוט א, או שיקח נעלי בית אתו מהבית, או שיקח במקוה נעלי בית וירחץ אותם היטב עם סבון, וילבש אותם שם, ועל ידי ישים כפפות מאת כניסתו עד יציאתו מהמקוה חוץ כשהוא טובל יוריד אותם מידי ויטבול ויחזור וילבש אותם או אחרים, ובזה יצא מכל חשש להינזק שם. אבל לא ללכת למקוה אדרבה הוא מונע מעצמו רפואה חוץ מהטהרה שמוסיף על עצמו וביתר שאת בזמן שצריך למקוה וד"ל.

ועל כן למסקנת דברי הנ"ל, א, מקוה היא רפואה וצריך ללכת תוך שמירה על הפרטים הנחוצים שלא יזיק לו ולאחרים, ב, חובה גמורה להתפלל במנין מתחילתו ועד סופו בלי הנחות ובלי שום קולות, כי היא הצלת נפשות ממש כפשוטו ואדרבה הימנעות מהם היא סכנה איומה ואחריות כבידה מונחת על כתפיו.

עד כאן דיברנו מהחובה על פי תורה, וכעת אוכיח לך את זה מהמציאות, למרות שהנני יודע בבירור שיהיו כאלו שירצו לבלוע אותי חיים על דברי אלה, אבל לפני כן שיתווכחו עם חז"ל והראשונים, וינסו אם יצליחו להכחיש את המציאות שאכתוב לך כעת.

בכל המקומות שבעולם היתה בהתחלה רק המלצה ולא חובה לנעול בתי המדרש והמקוואות והשיבות, למרות זאת אצו רצו הקהילות בעידודם ולחצם ואמצעי טרור של העסקנים קרי המתיוונים לסגור הכל למרות שלא היה חובה, וראה זה פלא מחריד לבבות, ביום שסגרו בתי המדרש בגולדס גרין, נפטר היהודי הראשון מהמחלה שם, כעבור יומיים שלש סגרו בתי המדרש בסטמפרט הילס ובאותו יום נפטר שם היהודי הראשון מהמחלה, גם בלייקווד היה כך, שביום שסגרו בתי המדרש נפטר היהודי הראשון מהמחלה.

בבורו פארק התגלה ב"ט אדר (כשבוע אחרי פורים) חולה קורונה ועוד באותו ערב סגרו כל המוסדות ולמחרת נודע על עוד יותר מעשרה חולים, בכ"א אדר סגרו ב.... כל המוסדות, ועדיין בתי המדרשות היו פתוחים, ואז הגיע הטלפון מהמתיוון בבית הלבן שדיבר כביכול בשם הממשל שיש לסגור הכל אם שייך, ורבים אצו רצו לסגור את המקוואות ובתי המדרשים וביטלו תפילה בציבור אחרי שת"ת הופסק כבר קודם לכן, על אף שזה דבר שהיו צריכים לעשות עם ישוב הדעת ובהתוועדות הרבנים האדמו"רים ולא ע"י קבלת טלפון ונעשה בבהלה גדולה מרגע לרגע. ואז פתאום התחילו להתגלות מספר גדול של חולים בכל

בס"ד

הריכוזים החרדיים, ומספר הנפטרים התחיל לעלות ולטפס במספרים מבהילים, ופלא עצום הוא לבדוק את שמות הנפטרים והשתייכות הקהילתית ולגלות שרובם שייכים לאותם קהילות שביטלו תפילה בציבור לעומת קהילות שנשארו פתוחים אם בגלוי ואם במחתרת אבל לא ביטלו, שם או שאין בכלל חולים ונפטרים או שהם מיעוט ממש, ואינני רוצה לפרט קהילות גדולות וקטנות שאני יודע שהם פתוחים ומה המצב בהם משום אל תפתח פה וכו', אבל דוגמא אחד אפשר להביא כי במקרה זה יש שני צידי המטבע, קהילות סגרה בהתחלה את בית המדרש והמקוה על מנעול וברית, ור"ל היו שם הרבה מאוד קרבנות, עד שלאחרונה פתחו שוב למחצה לשליש ולרביע, מדלתות צדדיות, וכו', והגלגל התהפך באופן קיצוני לצד הטוב. הרי שהמציאות מוכיחה שקיום התפילות והמקוה מצילה חיים ואילו סגירת בתי המדרש גרמה באופן ישיר לחולים ונפטרים.

ואם תשאל אותי במה שונה א"י מכל העולם ששם גם סגרו את הישיבות ת"ת ובתי המדרשים ובכל זאת לא שומעים על מספרים כאלה, ב' תשובות בדבר, א, עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, ב, בא"י רוב ככל גדולי ישראל אדמורים רבנים חכמים בתי דין לא הורו לסגור שום דבר עד שלא הכריחו אותם באיומים וקנסות, והרי זה לא מהג' חמורות שצריך למסור את הנפש, לכן הם לחמו בעד השארת הכל פתוח כל עוד זה התאפשר, וכאשר השלטון לחץ בכל מיני דרכים ואיום על כל יחיד בנוסף למוסדות עצמם בקנסות גדולות, רק אז נאלצו לפרסם מה שפרסמו, וגם אחר כך כמעט ולא תמצא מי מהם שלא התפלל במנין גם אח"כ הגם שהיה במחתרת אבל בכל זאת לא וויתרו על מנין, ועדיין נלחמו ולוחמים על זה, ובי"ה שהיום כבר הותרו שוב להתפלל תפלה בציבור במוגבלות מסוימות, וכבר מדברים מפתחת ישיבות במוגבלות מסוימות.

ומכאן אסיים עם עוד מילה אחד, למלשינים, תבדוק אחרי המלשינים ותגלה שרובם ככולם, הם בורים ועמי הארץ, לא מקפידים על תפילה במנין (אם בכלל לפחות מנחה ומעריב) בימים כתיקונם, וגם בשער המצות אינם מהמקדקים בקלה כחמורה וד"ל, ודוקא ב"מצות" "הלשנה הם מדקדקים כאחרון הפאנאטים, עד כדי חילול שבת העיקר לקיים "מצות" הלשנה. ובכן בא נא ראה את דברי זקה"ק הישמח משה בפ' וישב סוף ד"ה הראשון: למה בגלות מצרים אמרו בשביל שלא היה בהן דלטורים (יצאו ממצרים), ובגלות זה אמרו רז"ל (סנהדרין צז). אין בן דוד בא עד שירבה המסורת בישראל, והנראה לי בדרך אמת על פי דקיימא לן מסור הרי הוא כמומר לכל התורה ויצא מכלל ישראל והנה ידוע החילוק שבין גאולת מצרים לגאולתנו שיהיה במהרה בימינו, כי אז לא היה נשלם התיקון לגמרי וגם ערב רב עלה אתם, אבל הגאולה לעתיד יהיה בלתי סיגים, לכך וצרפתים וגו', וכמו שמפרשין מאמרם או כולו חייב או כולו זכאי, (ור"ל שהזכאי יהיה כולו זכאי והחייב כולו חייב ולא יהיה תערובות טוב ורע), וזהו הפירוש עד שירבה המסורת, רצה לומר, דזה יהיה בהשגחה פרטיות מאת ה' שהפושעים המעכבים את הגאולה יהיה מוסרים, ועל ידי זה יצאו מכלל ישראל כולו זכאי ויבא לציון גואל אמן. עכ"ל ק.

ועל כן סור נא מעל אהלי הרשעים האלה החוטאים בנפשותם הן במלשינות והן בקירור הלבבות מעם השי"ת להרחיקם מתורה ועבודה זה תפילה, אנו רצים והם רצים אנו רצים לחיי העולם הבא והם רצים לבאר שחת שנאמר (תהלים נה, כד) ואתה אלקים תורידם לבאר שחת אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ואני אבטח בך.

כ"ד ידיך הרוצה בטובתך ומעתיר בעדך כל הימים

